

Arvokki.

N:o 10.

Lehti ilmestynyt.
Kerhoon.

Toimittanut.
Reino Kykyri.

Maaliskuun 11 p:nä.

Lisämys.

Lapsuuden nahuus. Kirj. Iru.

Papatus 1.

Ystävälle. Kirj: Kaakhuri. 3.

Ennistyneet Maanvit-
jeliä. Kirj: Topo . . . 5.

Isänmaa. Kirj: Humina. 8.

Luonteen kasvatuksesta
Kirj: Kesä

Urheilu ja voimistelu. 10.

Kirj: M. K.

Lutkauksia. Kirj: R. K. 14.

Lapsuuden. pahuus.

Kirjoitti. Papetus.

Oli niitä kaksi pahanan pahinta yhdessä aina joka paikasta, niin hyvistä kuin pahoistakin töissä kulkivat metsissä hävittivät lintujen pesiä. keväisin, ja kesällä tapoivat kalapaikokset melkein tyystin koko köyhästä joesta, vaikka monesti kieltettiin, niin vähät siitä välittivät. Mutta kaikista jännittävin oli pojille syyskesän aika kun sai naurista varastaa naapuritalojen naurishalmeesta. Varsinkin sunnuntaihin oli tämä asia miehestä heti aamupäivällä. Siinä sitten tuumittiin että kenen naurishalmeeseen nyt tänään mennään ja missä istaimmat naurit mahtanevat olla, monesti päätettiin käydä ystävämmeakin paikasta. Mutta sitten se jännitys oli

2. korkeimmillaan kun sinne mentiin kun
jaakko sano että mennään tätä ojaajit-
kin ettei kukaan näe, mutta Tuomas oli
toista mieltä, kun oli isompi että hii-
tään tätä aidan vierustaa sillä oja on
vaikea kontata, kun sattui olemaan vet-
täkin potjalla, kun sille lähdettiin aidan
vierustaa hiijimmään niin kyllä siinä
sarateltiin että kun tämä on harvaa
tämä aita. kyllä siinä jaakko jo syyt-
ti Tuomasta että kun lompko nyt nar-
hasit tästä menemään että vielä
joku näkee. Mutta Tuomas vain tahdut-
teli että mene sinä kaukana erellä-
minä tullen kaukana jällessä ettei
synty mitään rähinätä ja niin si-
tä potjat paineli ja pääsivät kuten
pääsivätkin naurishalmeeseen ettei
kukaan nähnyt. Mutta perillä se vasta
mellakka syntyi kun nauriita valikoi-
tiin. kyllä siellä jaakko sanoi että
lompko kun on suuria, mutta silloin

Tuomas jo kerkes sanomaan vaikeka
 hällä oli nauriin pala ja suussa että
 mi-minäpä löysin isom~~tt~~ isomman
 kuin sinä. silloin jaakko taas äket
 käs että minä haen isomman kyllä
 niitä täällä on isompiakin. Miin
 siinä kiisteltiin kauvan aikaa, kunnus
 havaittiin että tässä tulee pian pako
 kaaku jollei lähdetä pois aikanaan ja
 niin pojat näppivät taskunsa täy-
 teen nauriita ja painelivat metsiä
 kierrellen kotiansa, pitäen itseään
 kunnon miehinä kun näin onnistui-
 vat. mutta kyllä he jälkeenpäin
 huomasiivat minkälaista miehuut-
 ta se oli.

Reino Kykyti.

Ystävälle.

Kirjoitti. Kaakkuri.

Astelin kuutamö illalla ystävän.
 kera: Arkaus mua paino, kun metsä
 malle kiljalkoon laulo.

4.

2.

Kaikk. on hetkellistä kaik on ka-
toovaiista. Mut kauniiksi krumu-
ni lopuksi saapi kun härtiä vain
jaksaa.

3.

Mä ystävään kuulin löytäneen. Mut
siinä juttumys mulle tuli. Kun lü-
an aikaisin Routa muu rinnasta tuli.

4.

Olin kun orvoksi oisin jäänyt,
mut pian mulla mieli kääntyi. kun
mä havahduin kuin unesta herännyt
ois. Nyt uus päivä nousi ja iloisin
miehin nyt astella voin.

5.

Nyt ystävää mä ilolla muistelen
ja annettareks hänet kuvittelen.
Näin mä sulle tarinoin vait y-
tävänäsi en olla vait.

Kauno orvokki.

Onistunut Maanviljelijä.

Kirjaittanut. Topo.

Tuomas Mörö oli maanviljelijä ei nykyaikainen ehkä nimestä vain päättää. Jos ei liian kaikkiaan vanhollisempiakaan. Mutta kotitalo eli onni ei ole kaikilla samanlainen. Kuitenkin saamme möyhemmin kuulla Mörön elämän vaikeista jotka useimmat ehkä epäonnistuvat. Niinpä kuin Tuomas oli saanut naimiskämpit tekdyksi joka on luettava onnistuneitten joukkoon siinä asiassa että hän tuli sen saaneeksi. Nyt kun elämä on siinä jamassa mitä siltä voi orottaakin ajatteli Mörö. Nyt jos koskaan on yritettävä ja ei muuta kun Tuomasta toimeen. Ehkä noilla säästöillä tässä asiat panee aikialle ladulle. Niinpä hän valjasti hevosen ja lähti ajelemaan pitkiä kyliä ja osteli kanan ja siamporsaau ja joitakin lamppaita. ja lehmän siltä.

6.

näitä häällä ei ollut enään, kun ei ollut naisväkiäkään talossa sen päin kun vanha emäntä kuoli. jonka Tähren kaikki oli hävitettävä hevosta lukuun ottamatta.

Kotona Mörö asetti elukoita yhdessä eukkonensa kanssa sopivaan järjestykseen navetassa. ja hyvän tuulisena siitä asteltiin tupaan. Siellä sitten suunniteltiin elämää puolelle ja toiselle. ja hyvänsihän se alussa menikin niin kaurvan kun Tuomas ite oli navetassa auttelemassa. Sillä eihän sitä raskinuu kultansa kaikkia antaa tehdä ja tuskinpa se olisi itsiään loppuun tehnytkään. Oli vierähtänyt vuosia Mörön naimisiin menosta ja jonka varrella oli unohtunut Mörön navetassa auttelaminen kuin oli tullut ulkonakin hommia ja keireitä. Eikä hän ajatellutkaan enään sellaista sillä onhan tuo eukko eh-

Käyvä se hualen pistää. Mutta sattumat-
 ta aivan kuin tallimaksesta Tuom-
 mas pistäytyi navettaan. Lepä nyt
 perhana missä lehmä kun on parti
 Tyhjänä hetken silmäilyään huo-
 mas kun vähän sarvia näkygy

kurikellarista, ei muu-
 kuin sarviin kiinni
 ja vetää pois. Mutta
 ei siinä kaiteki yksi
 lammas oli kuollut ja
 toinen enään vähän
 oikoili korpiiaan että
 ei silläkään näytä
 kauvan olevan elon-

päiviä kukolla ei näkynyt olevan
 voimia lentämaan vastalle. Mur-
 heellisena käveli Märi tyraan ja ajat-
 teli ei tainnut olla semmoiseen kuin
 luulin vaikka kovalla piti kuin
 häntä kosin oli mukamas, kuin
 jotakin parempaa, Laiskottelimaan

8.

on vaan taipumusta että ei viit-
si sen verran ruokaa antaa että elu-
kat eris hengissä pysyisivät. Kau-
nis kakku päältä mutta karvainen
sisältä. Kauno Ruuttila.

Isänmaa.

Kirjoittanut. Huumina.

Isänmaa on monen suoja,
monen koti, monen hauta ja kunn-
minkein niin täydellisesti minun, että
minä kannan sen sydämessäni
ja minun elämään katsantonaani.
Se sisältää itsestään kaikkea mikä
on minulle rakkainta ja kalliinta
maailmassa, muinaisuuden, nyky-
ajan ja tulevaisuuden, työn palkan
rakkauteni huolen, elämäni lähim-
män tarkoituksen. Lano, voiko kuol-
la tämän maan edestä. Kyllä ja myös
elää. Huokeampi on kuolla kuin elää
aatteen edestä! meidän voimamme

on voimattomuus, tahtomme epävakai-
 suus. Mutta tietävinä tahi tietämättö-
 minä ovat tuhannet eläneet kärsi-
 neet ja kuolleet tämän maan edestä,
 joka jokaisella auringon nousulla
 kutsuu meitä seuraamaan isäimme
 jälkiä. Kyllästy tähän maahan, sur-
 kuttele sen köyhyyttä, karkaa siitä,
 siirry siitä pois rikkeämpiin maihin,
 koeta unhoittaa lapsuutesi tehto, äitisi
 rukous! Turhaa! Sinä et pääse pakoon
 kansastasi ja maastasi, sinä kannat
 sen rinnassasi, missä vaan maail-
 massa kuljet, se on sinuun juurtunut
 sinä et voi temmata itseäsi vapaak-
 si ja jos voisitkin, tulit varmaan
 voimasi ja mahtavuutesi kukkukalal-
 la tubtamaan että jotakin, mikä
 elämälle on sisältää antanut on
 kuollut sinussa.

Helli Koskinen.

Urheilusta ja voimistelusta.

Kirjittanut. M.K.

Monet meistä halveksivat urheilua ja voimistelua, niin terveellistä kuin se ihmisruumiille on. Useimmilla meillä ovat jänteet ja lihakset niin jäykät ja kurtistuneet, että ei edes väkisin voida taituttaa ja käyttää niinkuin luonto alkujaan on tarkoittanut. Tällaiset jäykistyneet ja vetostuneet lihakset voidaan ainoastaan järkipäraisellä urheilulla ja voimistelulla parantaa. Liikuntaharjoitukset ovat terveelliset ei ainoastaan lihaksille ja jänteille vaan koko ruumiille. Kasvuiässä ne vaikuttavat itse luuston rakentumiseen. Tämä on helposti ymmärrettävissä, kun nykyään tiedetään, että luut joskus ovat muorastuneet lihaksista. Tästä johtuu että taitava voimistelija tietää, että jikistikinttu ja lankisääri voidaan

parantaa voimisteluharjoituksilla, koska lihaksia voidaan joko venyttää tai kurtistaa. Voimistelun avulla ihminen voitulla voimakkaaksi ja terveeksi. Hän voi itse muuttaa ruumiillisista olemustaan.

Ruumista pitää kehittää niin että se muodostuu sopusuhtaiseksi. Voimailun ja urheilun kautta kehittyä ruumis voimakkaaksi sopusuhtaiseksi ja joustavaksi. Martti Kaunisto.

Luonteen Kasvatuksesta.

Kirjoittanut. Kesä.

Oinko luonne synnyneistä tai voiko sitä kasvatella tai kehittää. olen kuullut monen ihmisen väittävän että he vai sille mitään että he usein ovat huonolla tuulella. Pienimmästäkin asiasta voivat he tehdä suuden ja nastaa hirveän melun saaden siitä pitkäaikaisia rütoja synnymään. On totta että kaikki ihmiset

eivät voi olla luontansa herroja eli
 voida hillitä itseään. Kuinka paljon on-
 kaan ihmisiä jotka ovat mitä herttai-
 sempia ja hyväntuontaisia mutta ajat-
 telemattomalla puheellaan loukkaavat
 toisen, Lupa on helposti lausuttu mutta
 saada se takaisin on mahdoton. Kun
 on suuteltu johonkin niin tahdotaan
 kostaa se puhumalla jotain huonoa
 hänen luonteensa ominaisuudesta ja
 niin kuiskataan ystävälle että tiedät-
 kös kuin se on semmoinen ja sem-
 moinen mutta älä puhu kenellek-
 kään. Seuraus on että ystävä sanoo
 ystävälleen ja ystävä koko kylälle.
 Huhun alkuun panija huomaa että
 huhu onkin perästä juttu, ja tal-
 laisista jutuista saavat muutamat
 härsiä koko ikänsä. Meidän kaik-
 kein olisi niin paljon kuin on mah-
 dollista oppia välttämään kaikkea pahaa,
 sillä tämä näyttää nuorisossamme

keränneen ikään kuin yhdeksi tar-
 käksi tehtäväksi puhua ja saattaa
 aikaan kaikkea pahaa ja ilkeyttä.
 Sillä tällainen pahe ei sovi nuor-
 rille ja sivistyneille ihmisille.
 Toivoisin että kaikin kupsaaisi
 kasvattamaan luonnettaan aino-
 astaan hyvään, eikä aivan pa-
 haan. Pois kaikki sellainen nuor-
 risostamme ja sialle sojua ja
 yhteisymmärrystä.

Rauha Pesola.

Sutkautkia.

On se kumma kun tuo
kykyisin torviiti saa niin hyvään
kirjoitusta vaikeka on vanha mies
Tuomi Myllymäen Aili kun torvi-
tin kirjoitusta tarkasteli.